

Requiem voor

drs. F. Matsers – kolonel van de militair psychologische en sociologische dienst

TEGEGENWICHT

Lang, lang geleden leefden er in een land hier ver vandaan, drie grote dappere Reuzen. De Reuzen stonden in hoog aanzien en hadden veel macht. Ze beschikten elk over een fikse schare koene strijders. Door de Elfenkoning waren zij gezamenlijk belast met de verdediging van het Koninkrijk tegen kwade machten en boze geesten.

De Reuzen verplaatsten zich in grote koetsen met wel tien paarden ervoor. Ze kleedden zich in fraaie gewaden en hadden een uitgebreid gevolg van hovelingen en een schier onuitputtelijke goudschat. Al honderden jaren mochten ze bovendien een beroep doen op de knapste en edelste jonge lieden van het land, die ze mochten opnemen in hun legers.

De Witte Tovenaar was de belangrijkste raadsheer van de Elfenkoning. Deze magiër had het werk in het grijze verleden zo goed mogelijk verdeeld tussen de Reuzen. De Reus van de Bergen, de jongste van het stel, met de kwiekste benen, diende te waken over de talrijke heuveltoppen en bergpassen. De Reus van de Vlaktes, besnord en gezegend met een machtige bulderstem, hield toezicht over de uitgestrekte bossen en velden van het Koninkrijk en de Reus van het Water, bedeed met de scherpste ogen van de drie, diende de bewoners te behoeden voor piraten, zeemonsters en ander gespuis uit de zeeën en rivieren. Zo leefde iedereen jarenlang gelukkig en tevreden.

De Reuzen deden ten tijde van de opkomst en heerschappij van het Duistere Rijk jarenlang veel en goed werk, maar zoals zo vaak in sprookjes, waren ze niet altijd tevreden met

wat ze hadden. Om hun werk nog beter te kunnen doen, wilden ze grotere koetsen, snellere paarden en meer goud. Maar goudstukken werden steeds schaarser in het Koninkrijk. Daardoor hadden de Reuzen veel meningsverschillen en besteedden ze bij tijd en wijlen meer tijd en goudstukken aan het tegenspreken van elkaar, dan aan het verdedigen van het land. Dit alles tot leedwezen van de Elfenkoning, die met gezwinde spoed de bodem van zijn schatkist zag naderen.

Ondertussen veranderden de tijden. Het Duistere Rijk ging ten onder en daarmee de angst voor oorlogen. Veel mensen vonden nu dat de Reuzen het maar met wat minder goud en soldaten moesten doen. Op een gegeven moment werd het zelfs zo erg, dat de Reuzen niet meer mochten kiezen uit de knapste en edelste jongemannen van het rijk! Ze moesten hun heerscharen drastisch verminderen en genoegen nemen met huurlingen. Nu moesten de Reuzen met veel minder mensen steeds meer werk doen, maar ondanks de inspanningen van de Witte Tovenaar om de Reuzen in betere harmonie te laten samenwerken, leek het er soms op dat de talrijke hovelingen van de Reuzen niets beters te doen hadden dan elkaar tegen te werken.

Natuurlijk viel het deze en gene Elfenkoning wel op dat er veel gekibbeld werd door de Reuzen en dat er daardoor veel gouden dukaten verloren gingen. Regelmatig sprak de Elfenkoning daarover met de Witte Tovenaar, maar het lukte ze niet deze impasse te doorbreken. Soms sprak de Elfenkoning de Reuzen bestraffend toe, maar tot verandering leidde dat nauwelijks. Iedereen weet dat Reuzen een veel krachtiger gestel hebben dan Elfen, die soms na een klein griepje al ter ziele gaan. Daarnaast is het algemeen bekend dat de

* Op deze plaats vindt u afwisselend een bijdrage van commodore E.J. Oliemans en kolonel F. Matsers, beide werkzaam bij het Commando Dienstencentra (CDC).

drie Reuzen

TEGGENWICHT

Elfenkoning ingevolge eeuwenoude gebruiken en gewoontes steeds na vier jaar wordt vervangen. De Witte Tovenaar ten slotte, maakte vaak lange, gewichtige reizen, waardoor zijn wijze raad en sturende hand dan node worden gemist. En ondertussen overspoelden de handlangers van de Reuzen het koninklijk paleis dagelijks met karrenvrachten papyrusrollen, met steeds veranderende cijfers en rapporten. Dit alles dreef menig Elfenkoning regelmatig tot wanhoop.

In die tijd brak er plotseling in een bosrijk Koninkrijk ver achter de bergen een bijzonder bloedige oorlog uit. De Elfenkoning besloot, gedreven door mededogen om zijn leger derwaarts te zenden in een poging de vrede terug te laten keren. Hoewel de Witte Tovenaar er in het begin niet zo veel voor voelde, werd uiteindelijk één van de Reuzen door de Elfenkoning belast met een moeilijke veldtocht naar dat verre land. Maar door de talrijke jaren zonder echte strijd, waren de Reuzen en hun strijders een beetje de slag van het oorlogvoeren kwijtgeraakt. Menig krijger was meer bedreven met de ganzenpen dan met de hellebaard!

De Witte Tovenaar bevond zich in die dagen weer eens op een van zijn reizen, en zo kon het gebeuren dat de Elfenkoning, die zelf weinig verstand van vechten had, een slecht uitergerust leger met een schier onmogelijke opdracht naar het verre land stuurde. *Rampspoed kon niet uitblijven!* Het leger werd niet lang na aankomst prompt met huid en haar verslonden door de plaatselijke bandieten. De minstrelen en dichters van het hele land spraken er schande van! Er werd door een belangrijke commissie een hele stapel papyrusrollen over volgeschreven; waarna een Reus de schuld kreeg en in ballingschap werd gezonden! De Reuzen zagen nu wel in dat er

veel moesten veranderen aan hun legers. Maar na al die jaren van gebrekkig samenwerken bleef het moeilijk de handen ineen te slaan. De nood was echter hoog, want oorlogen in verre landen waren inmiddels eerder regel dan uitzondering geworden.

Toen, plotseling en onverwachts, kwam er een nieuwe Elfenkoning. Hij was eerst tollenaar geweest en had tiendenpenningen geïnd in de onooglijkste streken van het land. Hij liet zich dus niet zo gemakkelijk als zijn voorgangers met papyrusrollen het riet insturen. Hij keek naar de schepen, karren en luchtballonnen vol papier, die elke Reus maandelijks over hem uitstortte om hem te overtuigen van hun ijver, maar vooral van het ongelijk van de andere Reuzen.

Hij pakte zo'n papyrusrol en maakte op de achterkant met zijn ganzenpen een berekening hoeveel hovelingen daar wel niet de hele dag mee bezig moesten zijn. Als tollenaar kon hij goed rekenen en hij schrok van de uitkomst. Daarna liet hij alle papyrusrollen in brand steken en riep de Witte Tovenaar terug van zijn reis.

En zo kon het zijn dat hij tot de slotsom kwam dat het land zonder de drie Reuzen en hun hovelingen beter en vooral goedkoper af zou zijn. Dus mocht de Witte Tovenaar drie nieuwe tovenaarsleerlingen zoeken en kreeg hij de opdracht de verdediging van het ganse Koninkrijk persoonlijk ter hand te nemen. En de Elfenkoning en de Witte Tovenaar leefden nog lang en gelukkig. De drie Reuzen was dat lot niet beschoren. Ze vertrokken met pijn in hun hart en diep bedroefd in ballingschap, en niemand heeft ooit nog van hen vernomen.